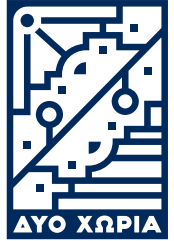

ΔΥΟ ΧΩΡΙΑ
ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΑΝΑΧΡΑΣ , 84600 ΧΩΡΑ, ΜΥΚΟΝΟΣ
+30 22890 26429
INFO@DIOHORIA.COM
WWW.DIOHORIA.COM

Τα ΔΥΟ ΧΩΡΙΑ είναι στην ευχάριστη θέση να σας ανακοινώσουν ότι το Σάββατο, 3 Ιουνίου εγκαινιάστηκε η ομαδική έκθεση *Jump Ball*. Συμμετέχοντες καλλιτέχνες: Daniel Arsham | Cornelia Baltes | Μαργαρίτα Μποφιλίου | Liam Buckley | Sarah Cain | Caroline Chandler | Matt Johnson | Χρυσάνθη Κουμινάκη | Peter McDonald | Όλγα Μηλιαρέση-Φωκά | Ryan Mosley | Joakim Ojanen | Josh Smith | Πάνος Τσαγκάρης | Andra Ursuta | Jonas Wood

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΕΚΘΕΣΗΣ: ΣΑΒΒΑΤΟ, 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 2017, 19:30 - 00:00
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΚΘΕΣΗΣ: 3.06.2017 - 25.06.2017
ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ: ΔΕΥΤΕΡΑ-ΚΥΡΙΑΚΗ, 11:00-14:00 & 18:30-02:00

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΤΥΠΟΥ: DIO@DIOHORIA.COM

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΡΓΩΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΒΡΕΙΤΕ ΣΤΟ ΠΑΡΑΚΑΤΩ LINK:

<https://www.dropbox.com/sh/b1eosa253g91nh9/AAB44ZWJJ-rujHxplZKWUrXha?dl=0>

Jump Ball, Άποψη εγκατάστασης, ΔΥΟ ΧΩΡΙΑ, Μύκονος, 2017

JUMP BALL

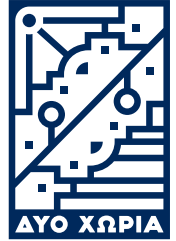
(3 Ιουνίου - 25 Ιουνίου, 2017)

Συμμετέχοντες καλλιτέχνες:

Daniel Arsham | Cornelia Baltes | Μαργαρίτα Μποφιλίου | Liam Buckley | Sarah Cain | Caroline Chandler | Matt Johnson | Χρυσάνθη Κουμινιάκη | Peter McDonald | Όλγα Μηλιαρέση-Φωκά | Ryan Mosley | Joakim Ojanen | Josh Smith | Πάνος Τσαγκάρης | Andra Ursuta | Jonas Wood

Το Jump Ball, μια ομαδική έκθεση με διεθνείς και Έλληνες καλλιτέχνες, μεταμορφώνει ολόκληρη τη γκαλερί σε ένα φανταστικό γήπεδο μπάσκετ, θέτοντας έτσι υπό αμφισβήτηση τους άθικτους, κλειστούς χώρους των γκαλερί. Η έκθεση προβάλλει παιγνιδώς τον προβληματισμό των καλλιτεχνών πάνω σε θέματα που έχουν σημασία στην καθημερινότητα, εμπνευσμένα από τη ζωή εντός και εκτός του γηπέδου.

Προσεγγίζει τη στενή σχέση μεταξύ τέχνης και ζωής στρέφοντας την προσοχή της στο μπάσκετ. Ως δημοφιλές παιχνίδι, θέαμα, τόπος συγκρότησης απροσδόκητων συνδέσεων αλλά και ανταγωνισμών. Εξετάζει το μπάσκετ ως πολιτισμικό φαινόμενο με όρους τόσο περιεχομένου

όσο και των αντικειμένων με τα οποία έχει ταυτιστεί. Αναζητά τον τρόπο με τον οποίο η πολιτική αρθρώνεται στην καθημερινότητα και κάνει λόγο για τις υλικές κουλτούρες του πολιτικού. Το μπάσκετ αναφέρεται σε μια σειρά εικόνων, γεγονότων, μορφών και συναισθημάτων. Ως παιχνίδι, είναι δυνατό να δημιουργήσει συμμαχίες αλλά και να πραγματοποιήσει διαφορές. Φέρνει την πολιτική πίσω στο «καθημερινό». Το *Jump Ball* εμπλέκεται στην κουλτούρα αυτή του αθλητισμού, λαμβάνοντας υπόψη τους κανόνες και τις παραβιάσεις της, καθώς και την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική σημασία της, μελετώντας τα ζητήματα των μαζικών θεαμάτων, της κουλτούρας της φήμης, του φύλου της φυλής και εθνικότητας.

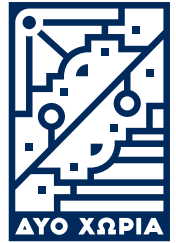
Το μπάσκετ συνεπώς, έχει πολυάριθμες ομοιότητες με την τέχνη. Η χάρη και η ρευστότητα της κίνησης είναι χαρακτηριστικά γνωρίσματα στο παιχνίδι. Κάθε παίκτης αναπτύσσει τη δική του μοναδική προσέγγιση με αποτέλεσμα μια συνεχή εξέλιξη του στυλ. Οι ρόλοι και οι κανόνες του μπάσκετ και της τέχνης είναι ένας τρόπος να «κάνεις» και να «είσαι». Και τα δύο είναι ένας τρόπος “παιχνιδιού”, γνώσης και δράσης με μια απρόβλεπτη αλλά ισχυρή δυναμική.

Η διεπιστημονική πρακτική του **Daniel Arsham** (1980, Cleveland, Ohio, ΗΠΑ) αμφισβητεί τη διαχωριστική γραμμή μεταξύ της τέχνης, της αρχιτεκτονικής και της performance. Τα γλυπτά του μοιάζουν με απολιθωμένα αντικείμενα του 20ου αιώνα, κατασκευασμένα ώστε να μοιάζουν να παρακμάζουν από την απαξίωση. Η πετρωμένη *Leica M3*, στέκεται ως μελλοντικό αρχαιολογικό εύρημα ενός μαζικού θεάματος που χάθηκε. Η φωτογραφία ως μέσο αρχειοθέτησης τέτοιων γεγονότων αρχειοθετείται η ίδια σε μια παιχνιδιάρικη αντιστροφή χρήσης.

Η αφητηρία της εργασίας της **Cornelia Baltes** (1978, Mönchengladbach, Γερμανία) είναι η παρατήρηση της καθημερινής ζωής. Συνδυάζει απλές χειρονομίες με ζωηρή αίσθηση του χιούμορ. Οι αντιθέσεις και οι συγκρούσεις που υπάρχουν στην καθημερινή μπανάλ εικονογραφία, αποκτούν στο έργο της το βάρος ενός ακαθόριστου νοήματος. Οι πολύχρωμοι και πολυσύνθετοι, αφηρημένοι ρυθμοί της, προσκαλούν τον θεατή σε έναν εορτασμό του παιχνιδιού που παίζεται καθημερινά.

Η **Μαργαρίτα Μποφιλίου** (1979, Αθήνα, Ελλάδα) μοιράζεται τη σύγχυση και τη μοναξιά του σύγχρονου πολιτισμού και της αισθητικής του και εξωτερικεύει τα ανείπωτα τραγι-κωμικά αποτελέσματα των καταναλωτικών ιδεολογιών. Αναστοχάζεται πάνω στην αθλητική κουλτούρα και ειδικότερα το μπάσκετ με διαθεματικό τρόπο, λαμβάνοντας υπόψιν τους παράγοντες της τάξης, της φυλής, την εθνικότητας και του φύλου.

Οι αναφορές του **Liam Buckley** (1985, Λονδίνο, Ηνωμένο Βασίλειο) εκτείνονται από την ποπ κουλτούρα, σε σημαντικές στιγμές της ιστορίας της τέχνης. Οι μορφές του μοιάζουν με naïf cheerleaders που προσπαθούν χωρίς καμία σοβαροφάνεια να αναπαραστήσουν σκηνές από πίνακες του Picasso ή του Matisse.

Η Sarah Cain (1979, Νέα Υόρκη, ΗΠΑ) στη διευρυμένη ζωγραφική της πρακτική, ωθεί τα όρια του μέσου της. Ενσωματώνει αντικείμενα που βρίσκει - πολύχρωμες χάντρες, κρύσταλλα, χούλα χουπ – καθιστώντας τα απρόσμενα φυλαχτά εξουσίας. Τα έργα της στέκονται μεταξύ αυτοσχεδιασμού και ελέγχου, προσφέροντας δυναμικές χειρονομίες, ενώ ταυτόχρονα προβάλλουν την ευαλωτότητα και την εμπιστοσύνη.

Οι κουήρ, πολύχρωμοι, πλεκτοί, καλαθοσφαιριστές του Caroline Chandler (1985, Norfolk, Virginia, ΗΠΑ) γιορτάζουν το αλλόκοτο τους, αμφισβητώντας τις συνήθεις κανονιστικές απεικονίσεις του αθλητή.

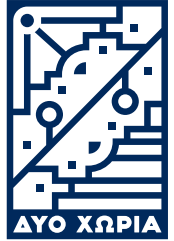
Ο Matt Johnson (1978, Νέα Υόρκη, ΗΠΑ) διερευνά το παράδοξο των οπτικών μορφών μέσω ανορθόδοξων και απροσδόκητων υλικών κατασκευής. Στο έργο *Basketball Jack O'Lantern* ο συνδυασμός της φόρμας, του υλικού και του αντικειμένου που παριστάνεται είναι παράξενα γνωστός, αλλά την ίδια στιγμή μοιάζει να είναι εκτός των ορίων του πραγματικού.

Τα έργα της Χρυσάνθης Κουμιανάκη (1985, Ηράκλειο, Ελλάδα) περιλαμβάνουν στρώματα έρευνας και ανιχνεύουν τις προσπάθειές της να μεταφράσει τη φυσική γλώσσα –εδώ, η γλώσσα του μπάσκετ- σε αφηρημένες φόρμες. Η «ηρεμία» του έργου της, με αναφορές στον μιμιζισμό, διερευνά ειρωνικά τη ροή της κίνησης και τους περιορισμούς της.

Οι πίνακες του Peter McDonald (1973, Tokyo, Japan) χρησιμοποιούν το χιούμορ ως μέσο για τον αποπλισμό του θεατή. Ο McDonald ζωγραφίζει ανθρώπους και καταστάσεις που συναντάμε στην καθημερινή του ζωή, τα πράγματα που μπορεί να αφορούν τον καθένα. Αυτά, περιλαμβάνουν εορταστικές στιγμές από τη ντίσκο, αλλά και γκροτέσκες σκηνές γυμναστικής και άλλων αθλημάτων.

Η Όλγα Μηλιαρέση-Φωκά (1981, Αθήνα, Ελλάδα) δημιουργεί γλυπτά με αναφορές στα λογότυπα δημοφιλούς εικονογραφίας. Παίζοντας με τις λέξεις, η Μηλιαρέση-Φωκά αντιστρέφει και περιπλέκει το νόημα των εικόνων που χαρακτηρίζουν τις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες. Στους καμβάδες της χρησιμοποιεί ως μέσο το ψηφιακό κολάζ στο οποίο στη συνέχεια επεμβαίνει με αποκόμματα περιοδικών, ακρυλικό και μαρκαδόρους. Η θεματική της επικεντρώνεται στον τρόπο που το γυναικείο σώμα προβάλλεται και σεξουαλικοποιείται στα περιοδικά μόδας αλλά και στην κουλτούρα των θεαμάτων και του αθλήματος. Αναπαράγει σαρκαστικά και αναδιοργανώνει με τους δικούς της όρους αυτή την σεξουαλικοποίηση και αντικειμενοποίηση, επιχειρώντας να αφαιρέσει την εξουσία του ανδρικού βλέμματος, στοχεύοντας στη γυναικεία ενδυνάμωση.

Οι καμβάδες του Ryan Mosley (1980, Chesterfield, UK) προσφέρουν ένα σουρεαλιστικό κόσμο επινοημένων χαρακτήρων και τελετουργιών. Ο Mosley αναπτύσσει τα θεατρικά του θέματα

μέσα από μια αυθόρμητη προσέγγιση της ζωγραφικής. Στο *Moving Shadows*, η εκφραστική πινακιά του απεικονίζει τους θεατές σε καρναβαλική ενδυμασία, έτοιμους να συμμετάσχουν ή να αποσυρθούν.

Οι ζωγραφική και τα κεραμικά έργα του **Joakim Ojanen** (β. 1985, Västerås, Σουηδία), μελαγχολικά και χιουμοριστικά ταυτόχρονα, ενσωματώνουν το παιδί που βρίσκεται μέσα σε όλους μας. Οι μοναδικοί του χαρακτήρες, με τις μπάλες του μπάσκετ, τα κουτιά σόδας, τα μπουκάλια μπίρας και τα τσιγάρα δημιουργούν συναισθηματικά φορτισμένες αφηγήσεις. Η ευαλωτότητα της ενήλικης ζωής απεικονίζεται μέσω αυτών των μορφών. Ως ηλικιωμένοι που παγιδεύονται σε παιδικά σώματα που έχουν ανάγκη το παιχνίδι.

Ο **Josh Smith** (1976, Knoxville, Tennessee, ΗΠΑ) μας καλεί να προχωρήσουμε πέρα από τα αισθητικά κριτήρια, σε μια εστίαση στην ίδια τη διαδικασία και την αναζήτηση. Οι μπασκέτες του ορίζουν την παιχνιδιάρικη αφήγηση της έκθεσης μετατρέποντας το χώρο της γκαλερί σε γήπεδο μπάσκετ.

Ο **Πάνος Τσαγκάρης** (1979, Αθήνα, Ελλάδα) εκφράζει μέσα από το έργο του την ομορφιά και την ποίηση της καθημερινότητας. Στοχάζεται πάνω στον εύθραυστο αγώνα της ζωής μεταξύ του ιερού και του βέβηλου.

Η **Andra Ursuta** (1979, Salonta, Ρουμανία) στην σειρά *Olympdicks* της παρουσιάζει μνημειώδη φωτογράμματα σε βελούδο, απεικονίζοντας κενά κοστούμια φαλλών, σε αξιολύπητες στάσεις γυμναστικής και αυτο-σαμποτάζ. Οι αθλητές του *Olympdicks* είναι τσαλακωμένες, απογυμνωμένες σιλουέτες. Εκσπλαχνισμένες, διάτρητες, κρεμασμένες και λυγισμένες. Είναι παραμορφωμένες μαρτυρίες για το νόημα των αθλητικών θεαμάτων και των βραχύβιες νίκες τους

Ο **Jonas Wood** (1977, Βοστώνη, ΗΠΑ) με την μερικά αφηρημένη απόδοση των θεμάτων του και τη χρήση φωτεινών χρωμάτων, δίνει έμφαση στα μοτίβα και τις μορφές, ενώ φέρνει σε ίσα επίπεδα τον χώρο στις συνθέσεις του. Στο *Blue Ball Three* που παρουσιάζεται στην έκθεση, συνδυάζει την αγάπη του για τα παιχνίδια μπάσκετ με το μάτι ενός ειδήμονα, προκαλώντας συγκίνηση και ενθουσιασμό.